



TIJDELIJK OMO-VOORDEEL 1 pak gratis

BIJ AANKOOP VAN 2 PAKKEN PROFITEER!

DEZE AANBIEDING GELDT ALLEEN IN DE PROVINCIES GRONINGEN, FRIESLAND EN DRENTE

Weet u.....

dat u dagelijks verse bloemen kunt verkrijgen bij **BLOEMENHANDEL B. VAN DER MOLEN**
Lombardstraat 8 - Telefoon 3030

HALLO - HALLO!
Jan Visser geeft de hoogste prijzen voor uw lompen, papier en oude metalen. Het juiste gewicht. Wij ruimen uw zolder op, wij kopen zolderopruiming, wij kopen winkelfal, wij kopen fabrieksfal. Overal te ontbieden. Even een berichtje en wij komen direkt.
ERKENDE OPKOPER JAN VISSER
Droogstraat 75-77 - Telef. 3037

Nu eieren goedkoper
* Vraag ze aan uw melkhandelaar
* Die heeft ze steeds vers!

Kolen, Olie, Calpangas
bestellen
Telefoon 2527
bellen
Fa. A. de Boer
Rozengracht 35, Harlingen



HET IS HIER KOUD IN DEZE TIJD, MAAR... VER WEG DOET DE ZON GOED WERK VOOR U

Palmen... plantages... palmvruchten... Palmvruchten. Honderden palmvruchten: groot en rijp. Vol zuiver plantaardige vetten en oliën. Precies wat U nodig hebt. En U vindt het in Planta. Belangrijk: Planta is ongezuurd. Zo blijft ook de smaak zonnig en zuiver. Profiteer ervan. Geniet van het goede werk van de zon. Neem Planta. Volop Planta.

Planta
zuivere
plantaardige
margarine



PEREBLOESEM trico: hagelwit, volmaakte pasvorm, voortreffelijke afwerking. De echte Hollandia-kwaliteit
Hemdjes van 2,75 tot 3,15
Panties van 1,95 tot 2,70

Verkrijgbaar bij
**Magazijn
„De Zon”**
Voorstraat 31
Harlingen

Ook voor u staat een
Radio
Televisie
Koelkast
Wasmachine en
Stofzuiger
bereikbaar klaar
Vraagt inlichtingen bij:
Technisch bureau TIEL
Voorstraat 60 - Telef. 2775

Feuilleton
door
Tom Lodewijk

LIEFDE KENT GEEN STAND

En nu zat hij dan, na een korte „verkenningwandeling” door Middendorp in de gezellige huiskamer van de Wagenborgs en rookte een van vaders uitstekende sigaren. Moeder Wagenborg zat in haar eigen hoekje stillekens, maar opmerkzaam en nam de bezoeker op. Liesbeth zat vlak bij haar, niet op haar gemak. Ze voelde in Gijs haar tegenstander en in deze vriend Gijsberts bondgenoot. Alleen Bertha was kennelijk op haar gemak. Liesbeth zag vermaakt, dat Bertha zich met meer zorg dan anders had gekleed en was het zo of leek het maar zo... had zij Bertha inderdaad een beetje rouge...? En nog, dacht Liesbeth vermaakt, verging de wereld niet!
Vader Wagenborg, gemakkelijk in zijn fauteuil en eveneens genietend van het geurige kruid, luisterde met een welwillende glimlach naar het gesprek. Het gesprek liep hoofdzakelijk tussen Bertha, Gijs en Karel. Karel had een appreciërende blik voor Bertha, een flinke, intelligente meid, zakelijk, geen fratsen. Zag er goed uit. Waarom bleef zo'n kind op zo'n dorp.
Doch wel gingen telkens zijn ogen naar de hoek waar moeder en dochter zaten. Wat leken die twee op elkaar! En dat jongste meisje Liesbeth, ja, die had toch iets... dat was een apart kind. Ale je de moeder niet kende, zou je zeggen dat ze hier een vreemde was, met die geslaagde zakenman tot vader en zo'n schrandere zakelijke broer en zuster.
Gijsbert bleef waakzaam. Hij hield zijn doel in het oog. Het zou toch wel leuk zijn, als Karel Meertens belangstelling kreeg voor Liesbeth... ja, of desnoods voor Bertha. Want zus Bertha was vanavond ook wel op haar best. Die leefde gewoon op, wanneer ze de scherpe degen van haar intelligentie kon kruisen met een gelijkwaardige partner. En ook

Gijsbert vroeg zich een ogenblik verwonderd af: waarom bleef Bertha hier hangen. Waarom probeerde ze niet, elders zich een nieuwe werkring en vriendenkring te scheppen? Maar uiteindelijk, hield Gijsbert zichzelf voor, was Liesbeth de dreiging. Liesbeth moest van die jongen van Borst af. Daarvoor had hij Karel meegenomen!
En zo liet Gijsbert zich als terloops ontvallen, dat Liesbeth schilderde. Meteen was Karel Meertens belangstelling gewekt.
Liesbeth kleurde, stamelde dat het maar een beetje liefhebber was. Karel drong aan, ze moest iets laten zien. Liesbeth smeekte bijna: „Nee nee... het is toch niets... het is maar een beetje gepruts.”
Karel Meertens kreeg sympathie voor dit te bescheiden meisje. Ook al had haar werk geen artistieke waarde, dan zou het misschien iets van haar innerlijk openbaren.
Hij schoof zijn stoel dicht naar

haar toe.
„Hoor es Liesbeth”, zei hij met een samenzweerders-glimlach, „ik snap best dat jij er niks voor voelt, hier te zitten etaleren met werk, dat uiteindelijk een stukje is van jezelf.”
Verrast keek ze hem aan en nu ontdekte hij dat ze toch wel heel bijzondere ogen had.
„En wij allemaal kijken”, ging hij glimlachend voort, „en natuurlijk zeggen dat we het mooi vinden, of heel aardig, of bijzonder... dat zegt men tegenwoordig als men er niets van snapt, dan is het bijzonder.”
Liesbeth glimlachte. Hij was toch aardiger dan ze had gedacht, die Karel Meertens. Hij had begrip.
„En toch zou ik het wel graag zien”, ging hij voort, „gewoon om het eens te bekijken... ik houd zelf érg veel van schilderijen, modern... maar ook de ouderen. Ik zou het wel leuk vinden, als je me, morgen bijvoorbeeld, es een paar dingetjes liet zien. Maak je maar niet ongerust hoor, als het niks is, zal ik ze wel afkraken.”
„Dat is een hele geruststelling”, lachte Liesbeth. Haar onrust ebde weg. Hij was menselijk. En als hij erom vroeg, zou ze hem morgen wel graag een paar dingen laten zien, alleen om te horen wat hij er van

dacht.
En die zondagmiddag wipte Karel Meertens stilletjes omhoog, in een complotje met Liesbeth, naar haar gezellige meisjeskamer, die hij waarderend opnam en daar toonde ze hem een paar kleine doekjes, waarop ze haar krachten had gewaagd.
„Je techniek is nog lang niet je dat”, zei hij keurend en ze stond er zonder verlegenheid bij. Hij kwam hier niet om het mooi te vinden en haar een compliment te maken, hij stond daar heel gewoon, heel nuchter en zocht de beste lichtval.
„Maar je kleuren”, zei hij, „die zijn sterk. Wonderlijk, eigenlijk... mag ik éérlijk zijn, Liesbeth?”
„Dat móet je zijn”, antwoordde het meisje.
„Ze passen eigenlijk niet bij jou. Jij bent... nee, je lijkt zo teruggetrokken, zo stil, zo teer... je zoudt van jou meer tere tinten verwacht hebben dan dit.”
„Dat zegt Jaap ook.” Ze schrok er zelf van.
„Wie is Jaap?”
„Ze slikte... en toen, opeens, barstte de stroom van woorden, recht uit haar hart, naar deze vreemde, die ze nauwelijks kende. Ze leunde tegen het kozijn, haar ogen starend in de verte en hij zat op de punt van

de tafel, achteloos, het schilderijtje nog in de hand, starend op die kleurencompositie die verried, dat achter dit schijnbare neutrale uiterlijk een mens leefde met eigen gedachten en een diep zieleleven. Hij was een beetje onthutst over haar vertrouwelijkheid.
Maar scherp opmerker die hij was en zo jong nog, reeds getraind menskenner, begreep hij: juist omdat hij een vreemde was, stortte Liesbeth haar hart uit. Tegen hem durfde ze zeggen wat ze de eigen mensen nooit kon zeggen.
Ach ach, dacht Karel Meertens de Bock onder het luisteren, meisje, meisje! Wat ben je begonnen! Zie je wel dat ik gelijk heb... eerst succes, dan liefde! Bij dit kind speelt de liefde de grote rol en ze zet daarmee haar hele toekomst, haar geluk op het spel.
En toch... een meisje als Liesbeth, was voor haar het geluk niet woggelegd in de liefde? Dit kind was één en al hart. Deze bloem zou onder de zon van de liefde (hij glimlachte stil voor zich heen om het bloemrijke beeld, dat hij nooit zou durven gebruiken) eerst ten volle openbloeien. En wat zou het nog? Was die Jaap Borst nu zo heel iets anders dan bijvoorbeeld Gijsbert Wagen-

borg? Zou hij, wanneer hij die Jaap Borst op de universiteit had ontmoet hem niet misschien een fijne vent, een kerel met een klaar verstand en goed inzicht hebben gevonden?
Hij merkte opeens dat Liesbeth zweeg. Het stilzwijgen hing bijna drukkend in de kamer.
„Och”, zei ze toen beschaamd, „Karel, neem me niet kwalijk. Wat kan het jou schelen? Waarom val ik jou hiermee lastig? Vergeet 't alsjeblieft en zeg... zeg er niets van beneden...”
„Lieve kind”, antwoordde Karel, die zich opeens vele jaren ouder voelde dan Liesbeth, „ik zou eerder zeggen: bedankt voor je vertrouwen. Ik weet niet waaraan ik het te danken heb. Maar ik beloof je één ding: ik zal het nooit misbruiken. Wat je me gezegd hebt, houd ik voor me zelf.”
Liesbeth maakte een dankbaar gebaar.
„En verder”, zei Karel, die er nu gemakkelijk voor ging zitten in de enige rookstoel die het kamertje rijk was, „als je op mijn mening althans enige prijs stelt...”
„Ja”, zei Liesbeth bijna ademloos en zag hem met ogen vol verwachting aan.
„Kijk me niet aan, kind”, glimlachte hij „of mijn woord het evangelie is. Ik voel niets voor een huwelijk met iemand die niet je gelijke is. Nee, stil”, hij wuifde haar protesterend gebaar weg, „daar is heel veel tegen. En er is ook een groot gevaar: dat je gaat vechten voor wat je meent je geluk te zijn en dat de tijd die je nodig hebt elkaar goed te leren kennen, opgebruikt wordt in het gevecht. Dan heb je het gewonnen, maar heb je ook elkaar gevonden?”
(Wordt vervolgd)

EEN KLEINE RUIMTEKRUISER LEGT AAN BIJ DE KUNSTMATIGE MAAN LUNA II. GEZAGVOERDER: KAPITEIN EVANS. ER IS WEINIG BELANGSTELLING VOOR DEZE AANKOMST...

Martin Evans



ALLE AANDACHT IS GERICHT OP HET ZONNE-OBSERVATORIUM, WAAR DE GELEERDEN ONGERUST HET VERLOOP VOLGEN VAN ENKELE ZONNEVLEKKEN, DIE EEN ALARMERENDE OMVANG HEBBEN AANGENOMEN

Huidgenezing
Huidzuiverheid - Huidgezondheid
PUROL
Voeten en oksels fris door Purool-poeder